

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.186 van 7 november 2011
in de zaak A. 192.509/XIV-33.061**

In zake : Edwig ROYBERGHS
 woonplaats kiezend te
 2222 Heist-op-den-Berg
 Oudesteenweg ITE 4

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 8 mei 2009, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing 20 maart 2009 houdende de niet-hernieuwing
van zijn erkenning als controlearts.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 195.989 van 14 september 2009 is de vordering tot
schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de
rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 september 2011.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, die persoonlijk verschijnt, en advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is sedert december 2008 controlearts bij de Vlaamse Gemeenschap. Hij werd laatst als dusdanig erkend bij besluit van 22 februari 2006 van de directeur-generaal van de administratie Gezondheidszorg en dit voor een periode van drie jaar.

Artikel 93, tweede lid van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juni 2008 houdende uitvoering van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening schrijft voor dat de erkenningen van ondermeer controleartsen, genomen ter uitvoering van het besluit van de Vlaamse regering van 16 december 2005, van kracht blijven totdat hun geldigheidsduur verstreken is, maar uiterlijk vervallen op 1 januari 2009.

3.2. Op 13 oktober 2008 geeft het departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media aan de verzoeker de opdracht tot het uitvoeren van een dopingcontrole ter gelegenheid van de bodybuildingwedstrijd “Nationals I & Belgian Fed Cup”, die op 25 oktober 2008 zal plaats vinden te Anderlecht. De verzoeker wordt verzocht om tien urinestalen van tien sporters te nemen, waarbij de wijze van aanduiding van de te controleren personen door de verzoeker wordt bepaald.

3.3. Tijdens het voormelde evenement gaat de verzoeker over tot het nemen van zeven monsters, die aan het controlelaboratorium voor analyse worden overgemaakt. Als toelichting waarom minder sporters werden gecontroleerd dan aangeduid op het opdrachtenblad, wordt in het verslag van de dopingcontrole het volgende vermeld :

“1) Eén sporter (...) weigerde oproeping te tekenen en is na de wedstrijd niet komen opdagen. Betrokkene zou bij een vorige controle dit jaar ook al niet opgedaagd zijn. (Hoe kan deze persoon dan toch nog deelnemen aan een wedstrijd?). Sporter werd drie keer uitgenodigd: via de uitgehangen lijsten en twee keer mondeling gevraagd (om 19u20 en om 20u35). Getuige hiervan zijn de aanwezige inspecteurs van de lokale politie. Alle gegevens over deze atleet kunnen opgevraagd worden bij de aanwezige federale politieambtenaar.

2) Toelichting door dr. Roybergs”.

De verzoeker stelt ook nog de volgende verklaring met betrekking tot de voormelde controle op :

“Aan dr. H. Cooman, adviseur Medisch Verantwoord Sporten
Kopie aan dhr. Ph. Robaer, diensthoofd hormonencel van de Federale Politie, en aanwezig op onderstaande controle ter ondersteuning van de controle arts en controle deskundige van de Vlaamse Gemeenschap

Betreft: controle MVS op zaterdag 25 oktober 2008 te Anderlecht [sporttak: bodybuilding]

Enkele belangrijke gebeurtenissen (niet-limitatieve lijst) tijdens de bovenvermelde controle:

...

Vrij snel na aankomst bezorgt de organisator, dhr. "Mimoun" (= voornaam), ons een lijst met de ingeschreven atleten per categorie.

Onmiddellijk duiden wij 10 atleten aan die zich moeten aanbieden voor de dopingcontrole. Direct daarop worden de aanplakbiljetten ingevuld.

Samen met dhr. Ph. Robaer ga ik naar de zaal waar dhr. Serreyn, de grote man achter deze manifestatie, het hele gebeuren leidt. We worden door een "bewakingsagent" op een afstand van 5 tot 10 meter van dhr. Serreyn gehouden (dit gebeurt op zijn vraag, aldus de "bewakingsagent").

Dit schiet dus niet op. Samen met dhr. Ph. Robaer verlaat ik de zaal en geef de aanplakbiljetten aan dhr. "Mimoun" met de expliciete vraag deze onmiddellijk - en niet pas tijdens de pauze over een uur - te laten tekenen door dhr. Serreyn. Dhr. "Mimoun" komt terug met één ondertekend aanplakbiljet. Ik repliceer daarop dat ze alle drie moeten getekend worden. Samen met dhr. Ph. Robaer blijf ik buiten de zaal wachten. Herhaalde malen zie ik dhr. "Mimoun" de zaal ingaan niet de aanplakbiljetten. Na meer dan een kwartier ga ik naar dhr. "Mimoun" en vraag de aanplakbiljetten terug. De twee niet-getekende, en het ene door dhr. Serreyn getekende.

...

Op een bepaald moment, vrij vroeg op de avond/ vrij kort na het ophangen van de aanplakbiljetten, zegt dhr. Ph. Robaer tegen mij [E. Royberghs] dat de organisator, dhr. "Mimoun", hem gevraagd heeft om atleet X, die op het aanplakbiljet wordt vermeld als één van de atleten die zich moeten aanbieden voor de dopingcontrole, niet te controleren. Ik zeg hierop dat ik daar principieel niet op inga. Aangezien ik de indruk heb dat dhr. Ph. Robaer hieromtrent een andere visie heeft, stel ik onmiddellijk expliciet de vraag aan hem wat hij mij adviseert. Dhr. Ph. Robaer. geeft aan dat hij inschat dat het beter is om toe te geven op dit gebied. Niet ingaan op dit verzoek zou - gezien de context - de controle wel eens ernstig kunnen bemoeilijken, is zijn indruk over de situatie. Aangezien ik reeds tevoren merkte dat dhr. Ph. Robaer een goed contact had met. dhr. "Mimoun" c.q. dat hij een aantal atleten "kende" vanuit zijn hoedanigheid als diensthoofd van de hormonencel, neem ik de beslissing om zijn advies te volgen en de naam van atleet X op het ondertekende aanplakbiljet in mijn bezit, te schrappen.

De naam van atleet X blijft wel vermeld op de twee - niet door dhr. Serreyn ondertekende - aanplakbiljetten die uithangen.

De belangenafweging die aan de voornoemde beslissing ten grondslag ligt, is op grote lijnen als volgt samen te vatten:

- uit de controle opdracht van de Vlaamse Gemeenschap begrijp ik dat het de bedoeling is om 10 urinestalen van 10 atleten te verzamelen. Een proces verbaal opstellen met de vaststelling dat dhr. Serreyn onvoldoende medewerking verleent aan de controle, dat een deel van de atleten zich niet aanmelden voor de controle, en meer van dat ... is allemaal reeds gebeurd ter gelegenheid van een vorige controle, nauwelijks enkele maanden geleden. Mij lijkt het weinig zinvol om dit alles opnieuw 'gewoon' vast te stellen, en vervolgens zonder (of met een zeer beperkt aantal) urinestalen de opdracht te beëindigen. Of anders geformuleerd, twee keer dezelfde administratieve vaststellingen doen binnen een periode van enkele maanden, lijkt mij niet echt efficiënt omgaan met de beschikbare middelen, en lijkt mij zeker ook niet de inhoud van de opdracht te zijn;

- dhr. Ph. Robaer is iemand die dit "milieu" goed kent. Dit leid ik af uit zijn professionele activiteiten "an sich", uit het vlotte contact dat hij weet te onderhouden met de organisator, dhr. "Mimoun", uit het feit dat hij aangeeft bepaalde atleten aan te duiden om hem moverende redenen (wat toelaatbaar is kan, aangezien ik als controle arts zelf mag bepalen op welke wijze de atleten aangeduid worden). ik heb dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat dhr. Ph. Robaer een foute inschatting maakt van de situatie naar het resultaat van de controle en/ of naar de veiligheid van de medewerkers tijdens de controle toe [zie bericht op news.msn.com dd. 10.11.2008 07:42 in bijlage];
- dhr. PIL Robaer geeft naar aanleiding van deze beslissing bijkomend aan dat men soms een kleine vis moet gooien om een grote te vangen. Bij deze uitspraak stel ik me voor dat hij ook deels in het kader van een "hoger belang"
 - waarmee ik refereer aan zijn beroepsbezigheden als hoofd van de hormonencel, die zich deels in hetzelfde milieu afspelen als hetgene waarin deze dopingcontrole plaatsvindt - tot het advies komt om de organisator te volgen in zijn verzoek om atleet X niet te controleren. Misschien met het idee later iets terug te kunnen verwachten van de organisator, dhr. "Mimoun", in het kader van deze of gene onderzoek van de hormonencel?

...

Al bij al verloopt deze controle zonder (noemenswaardige) incidenten, en is geen enkele van de medewerkers aan de controle op enig moment bedreigd of geïntimideerd. In totaal werden 7 urinestalen van 7 verschillende atleten verzameld; tekende nog eens 1 atleet het oproepingsformulier (zonder zich daarna evenwel aan te melden voor de controle); en weigerde nog eens 1 atleet tot 2 keer toe om het oproepingsformulier te tekenen (en meldde hij zich evenmin voor de controle).

Als we het huidige resultaat afzetten tegen dit van enkele maanden geleden, namelijk 2 urinestalen en een heleboel intimidatie (o.a. een uur wachten op de deelnemerslijst), dan beschouw ik deze controle toch als een zeer substantiële verbetering, ondanks het feit dat één persoon op basis van de hiervoor beschreven afwegingen buiten de controle werd gelaten.

Dat dit laatste als een fout van mijnentwege kan worden geduid, betwist ik ten stelligste.

...

Zoals ik U al heb gefaxt (het idee), is mijn overtuiging dat er een gestructureerd overleg moet komen tussen alle bij een dopingcontrole bodybuilding betrokken partijen, teneinde een duidelijk samenwerkingsprotocol te bepalen, waarin iedere partij gekend wordt.

Tot slot nog dit: de naam van atleet X maak ik niet bekend (en ik verwacht dezelfde houding van de controle-deskundige), tenzij de gerechtelijke instanties mij hiertoe dwingen. Ik heb op 25-10-2008 de beslissing genomen om 1 atleet niet te controleren om de redenen zoals hiervoor vermeld. Alea iacta est.

Met achtingsvolle groeten

E. Royberghs.

Dopingspeurders vinden niet alleen meer anabolica

De hormonencel van de federale politie neemt een steeds grotere variëteit aan dopingproducten in beslag. Doping wordt ook op steeds jongere leeftijd gebruikt. Dat staat in het jaarverslag 2007 van de federale hormonencel, berichten De Standaard en Het Nieuwsblad.

De speurders constateren dat doping doorgedrongen is in alle geledingen van de maatschappij in een collectieve drang naar beter presteren en een mooier figuur. Vroeger werden bijna uitsluitend anabole steroïden teruggevonden maar daar zijn ondertussen ook groeihormonen, anti-oestrogenen en schildklierhormonen

bijgekomen. "Door schildklierstimulerende hormonen te gebruiken wordt de stofwisseling verhoogd en op die manier raakt men overmatig vet kwijt. De bijwerkingen zijn echter niet te onderschatten: hoofdpijn, oververhitting, slapeloosheid, hartkloppingen en hartritmestoornissen", aldus het verslag. De hormonencel constateert dat de handel in dopingmiddelen vooral in het portiersmilieu floreert. In 2007 werden weer meer inspecteurs van het Federaal Voedselagentschap bedreigd tijdens hun werk. In de 16 gevallen die de hormonencel in 2007 registreerde, ging het vooral over lichte vormen van fysiek geweld, krassen in voertuigen en lekke banden. (SVR)"

3.4. Op 12 december 2008 schrijft het departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media de volgende nota aan de Vlaamse minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel:

“(…)

Betreft: advies departement inzake de preventieve schorsing van een erkend controlearts, Dr. Edwig Royberghs en advies inzake de niet-hernieuwing van de erkenning.

1. Situering

Op 13 oktober 2008 gaf mijn administratie Dr. Edwig Royberghs de opdracht om op zaterdag 25 oktober 2008 tien monsternemingen uit te voeren tijdens een bodybuildingwedstrijd te Anderlecht, georganiseerd door de vzw FBB. De voor deze dopingcontrole op te roepen sporters dienden te worden aangeduid op de wijze bepaald door de controlearts, Dr. Royberghs.

Volgens het door Dr. Royberghs aan mijn administratie bezorgde verslag van deze dopingcontrole werden er uiteindelijk zeven sporters gecontroleerd. Als reden waarom minder sporters werden gecontroleerd dan op het opdrachtenblad vermeld, gaf Dr. Royberghs op dat een aantal sporters niet zijn komen opdagen voor de controle.

Verder merkte de controlearts op dat er een zeer goede samenwerking was met de politiediensten (één inspecteur van de federale politie en twee inspecteurs van de lokale politie zijn voor de volledige duur van de controle, ter ondersteuning aanwezig geweest) en een overleg tussen alle betrokken partijen bij deze controle hem zeer nuttig leek teneinde het resultaat ervan verder te optimaliseren.

Bij nazicht van het dossier merkte mijn administratie echter dat op het door de controlearts ondertekende oproepingsformulier één naam werd verwijderd, en er dus slechts negen deelnemers zouden zijn opgeroepen voor dopingcontrole, in plaats van de gevraagde tien.

Hieromtrent om uitleg gevraagd, deelde Dr. Royberghs per email dd. 10 november aan Dr. Hans Cooman, de coördinerend controlearts medisch verantwoord sporten, mee dat kort na het uithangen van de aanplakbiljetten, de heer Ph. Robaer, de aanwezige inspecteur van de federale politie, hem meedeelde dat de organisator hem had verzocht om één van de atleten die zich moeten aanbieden voor dopingcontrole, niet te controleren. Volgens de controlearts deelde hij de heer Robaer mee hierop principieel niet te willen in gaan, maar veranderde hij op aanraden van de heer Robaer van mening en schraptte hij de naam van de atleet in kwestie op het ondertekende aanplakbiljet. De controlearts meent dat deze actie gerechtvaardigd was, gezien hij de indruk had dat er een "hoger belang" mee werd gediend.

De naam van de atleet in kwestie bleef wel vermeld op de twee - niet door de verantwoordelijke van de federatie ondertekende - aanplakbiljetten die uithingen.

Een PV opstellen met de vaststelling dat de verantwoordelijke onvoldoende medewerking verleend aan de controle, dat een deel van de atleten zich niet aanmelden voor de controle, ... leek de controlearts naar eigen zeggen ook weinig zinvol, gezien dit allemaal reeds eerder is gebeurd.

Dr. Royberghs deelde de Dr. Cooman eveneens mee dat hij niet van plan was om de door hem geschrapte naam mee te delen aan de administratie. Een uitdrukkelijke vraag van mijn departement om de naam van de betrokken atleet mee te delen en verder uitleg te verschaffen over het ingeroepen "hoger belang", werd door de controlearts op 6 december 2008 zeer expliciet afgewezen.

Dr. Royberghs is van mening in deze zaak geen enkele fout te hebben begaan.

Bij brief dd. 25 november 2008 deelde de heer Robaer aan Dr. Cooman mee dat de drie lijsten, met daarop de namen van de personen die zich ter controle moeten aanbieden, om 17u00 klaar waren. Eén aanplakbiljet werd ondertekend en twee niet-getekende aan- plakbiljetten werden opgehangen aan de toegangsdeuren en door twee agenten van de politiezone Zuid in het oog gehouden.

Uit het overleg dat op 9 december 2008 plaatsvond tussen mijn administratie en de heer Jan Van Den Boeynants, de hiërarchische overste van de heer Robaer van de federale politie, blijkt dat de heer Robaer heeft toegegeven die bewuste zaterdag door de organisator te zijn gevraagd om de atleet in kwestie niet te controleren, omdat hij zonder twijfel positief zou worden bevonden, waardoor zijn deelname aan het wereldkampioenschap in gedrang zou zijn gekomen. De heer Robaer gaf toe hierop de controlearts te hebben gevraagd om deze atleet niet te controleren. Naar aanleiding van deze feiten is tegen de heer Robaer een intern tuchtonderzoek gestart.

De aanwezige controledeskundige werd, volgens alle betrokken partijen, niet betrokken bij deze feiten.

2. Toepasselijke regelgeving

Overeenkomstig artikel 26 §3 van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening (hierna "decreet"), bepaalt de regering de voorwaarden van de dopingcontrole.

Volgens artikel 36 van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening (hierna "uitvoeringsbesluit"), past de Vlaamse Gemeenschap haar antidopingbeleid toe in overeenstemming met de beginselen van de Code en de door het WADA uitgevaardigde toepasselijke standaarden.

Volgens artikel 5.2 van de op dat moment toepasselijke Code, moeten antidopingorganisaties die dopingcontroles uitvoeren, dit doen volgens de Internationale Standaard voor Dopingtests (hierna "de Standaard").

Als antidopingorganisatie kan de administratie op grond van artikel 47 van het uitvoeringsbesluit een controleopdracht formuleren aan de controlearts en eventueel de controledeskundige.

De controlearts die daartoe opdracht krijgt van de administratie, organiseert en controleert de dopingcontrole (artikel 50 §1 uitvoeringsbesluit). Hij is dus, volgens de definitie uit artikel 3.2 van de Standaard, de dopingtestofficial, met name de door de antidopingorganisatie opgeleide en gemachtigde official die belast is met de on-site verantwoordelijkheid voor het beheer van de monsterafnamesessie

Volgens artikel 51 van het uitvoeringsbesluit wijst de controlearts volgens zijn controleopdracht de sporters aan die zich voor een dopingcontrole of voor een preventieve gezondheidscontrole moeten aanbieden. Over die aanwijzing kan hij vooraf overleg plegen met de afgevaardigde van de sportvereniging of van de organisator in kwestie.

Artikel 52 §1 van het uitvoeringsbesluit regelt de werkwijze voor de oproeping tot dopingcontrole doch laat de minister toe om, rekening houdend met het specifieke karakter van de sportactiviteiten, andere werkwijzen voor de oproeping tot dopingcontrole te bepalen.

De wijze van oproeping bij bodybuildingwedstrijden werd op het moment van de controle geregeld door het ministerieel besluit van 17 oktober 1997 houdende de wijze van oproeping voor dopingcontrole voor de sport bodybuilding.

Overeenkomstig artikel 1 van dit MB wordt bij bodybuildingwedstrijden de aanwijzing van de te controleren atleten bekendgemaakt bij middel van een aanplakbiljet. Het aanplakbiljet wordt door de controlearts opgemaakt in drie exemplaren. Twee exemplaren zijn bestemd om uit te hangen, het derde wordt door de controlearts opgestuurd naar de administratie.

Het aanplakbiljet wordt opgesteld conform het model van de administratie, dat voorziet in de ondertekening door de verantwoordelijke van de federatie en de controlearts.

Overeenkomstig artikel 30 §1 van het decreet, kan de erkende controlearts, aangewezen volgens de bepalingen van artikel 26, met het oog op het uitoefenen 'Jan een dopingcontrole ondermeer alle inlichtingen inwinnen en elk onderzoek instellen die zij voor de controle nodig achten. Hij legt zijn bevindingen vast in een proces-verbaal.

Als dopingtestofficial, dient de controlearts overeenkomstig artikel 5.4.7 van de Standaard, als de sporter zich niet heeft aangemeld wanneer de dopingtestofficial vertrekt,

conform Bijlage A - Onderzoek naar mogelijke niet-naleving te handelen.

3. Evaluatie van de situatie in het licht van de toepasselijke regelgeving

Dr. Royberghs heeft volgens mijn administratie tijdens de bodybuildingwedstrijd dd. 25 oktober 2008 minstens de volgende fouten gemaakt:

- niet snel melden dat hem de vraag werd gesteld om een bepaalde voor de dopingcontrole opgeroepen sporter niet te controleren:

- een controlearts is verplicht elk voorval dat de dopingtest van een sporter zou kunnen compromitteren, zo snel mogelijk te melden aan de administratie (art. 5.4.7 juncto art. A.4.1 van de Standaard);

- het niet snel melden van deze poging tot overtreding van de antidopingregels komt neer op het vergemakkelijken en verbergen van een poging tot overtreding van de antidopingregels, wat op zich een verboden dopingpraktijk is (art. 24 juncto art. 3, 8° van het decreet);

- schrappen van de naam van een opgeroepen atleet op het door hem en de verantwoordelijke van de organisatie ondertekende, en aan de administratie bezorgde, aanplakbiljet

- bij bodybuildingwedstrijden moet de aanwijzing van de te controleren atleten bekendgemaakt worden bij middel van een aanplakbiljet. Dit aanplakbiljet moet door de controlearts in drie exemplaren opgemaakt worden. Twee exemplaren zijn bestemd om uit te hangen, het derde wordt door de controlearts opgestuurd naar de administratie. Het schrappen van de naam van een opgeroepen atleet op één van deze exemplaren is niet alleen in strijd met de controleprocedure, maar houdt ook valsheid in geschrifte in (artikel 194 van het Strafwetboek);

- niet registreren dat een (met name de door hem geschrapte) atleet zich niet heeft aangemeld bij de controleruimte;

- indien bij een aangekondigde monsterafname een sporter zich niet op het afgesproken tijdstip meldt bij de controleruimte, moet de controlearts minimum tot 30 minuten na het afgesproken tijdstip wachten vooraleer de controleruimte te verlaten. Als de sporter zich nog steeds niet heeft aangemeld wanneer de controlearts vertrekt, dan is de controlearts verplicht dit te registreren (art. 5.4.7

juncto art. A.4.3 van de Standaard);

→ het niet registreren dat een bepaalde sporter geen monster voorlegde na kennisgeving van zijn oproeping voor een dopingtest, komt neer op het vergemakkelijken en verbergen van een overtreding van de antidopingregels, wat op zich een verboden dopingpraktijk is (art 24 juncto art. 3, 80 van het decreet);

- niet meedelen van de naam van de geschrapte, maar opgeroepen, sporter die zich niet aanmeldde bij de controleruimte;

→ het niet meedelen van de naam van een sporter die geen monster voorlegde na kennisgeving van zijn oproeping voor een dopingtest, komt neer op het vergemakkelijken en verbergen van een overtreding van de antidopingregels, wat op zich een verboden dopingpraktijk is (art. 24 juncto art. 3, 8° van het decreet).

4. Mogelijke acties

Artikel 51 van het decreet bepaalt dat diegene die zich schuldig maakt aan een doping- praktijk als vernield in artikel 3, 8°, kan worden gestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar en met een geldboete van 200 tot 2.000 euro of met een van die straffen alleen.

Mijn administratie kan de voormelde dopingpraktijk van Dr. Royberghs meedelen aan de gerechtelijke instanties.

Artikel 23 van het uitvoeringsbesluit bepaalt dat de erkenning als controlearts door de minister preventief kan geschorst worden voor maximaal een jaar, als er ernstige redenen zijn die de geloofwaardigheid, de objectiviteit of het morele gezag van die personen zouden kunnen aantasten.

Artikel 24 van het uitvoeringsbesluit bepaalt dat de minister de erkenning als controlearts kan intrekken.

De reden daarvoor kan zijn dat niet langer voldaan wordt aan een of meer van de na te leven voorwaarden, vermeld in artikel 9. Volgens punt 4 van het tweede lid van artikel 9 moet een controlearts, om de erkenning als controlearts te kunnen behouden of te hernieuwen de voorgeschreven controleprocedures respecteren.

Er kan ook een andere ernstige reden voor zijn.

5. Advies

Dr. Royberghs heeft volgens mijn administratie een dopingpraktijk begaan.

De fouten die Dr. Royberghs op 25 oktober 2008 heeft gemaakt, zijn volgens mijn administratie voldoende ernstig om de geloofwaardigheid, de objectiviteit of het morele gezag van Dr. Edwig Royberghs te kunnen aantasten.

Om deze reden kan de minister op grond van artikel 23 van het uitvoeringsbesluit, de erkenning als controlearts van Dr. Royberghs, preventief schorsen.

Een schorsing gaat in vanaf het moment waarop de betrokkene van de minister een aangetekend bericht van schorsing heeft ontvangen, waarin de mogelijkheid om bezwaar aan te tekenen is vermeld.

Daarnaast meent mijn administratie dat Dr. Royberghs door het niet naleven van de voorgeschreven controleprocedure op 25 oktober 2008, niet langer voldoet aan de door artikel 9, tweede lid, 4° opgelegde en door hem na te leven voorwaarde om zijn erkenning als controlearts te behouden of te hernieuwen. Daarnaast is het feit dat hij een dopingpraktijk heeft begaan, volgens mijn administratie op zich reeds een voldoende ernstige reden om zijn erkenning als controlearts niet te behouden of hernieuwen.

Om deze reden kan de minister op grond van artikel 24 van het uitvoeringsbesluit, de erkenning als controlearts van Dr. Royberghs, intrekken of niet hernieuwen.

Een intrekking is pas definitief na het verstrijken van de bezwaartermijn, die één

maand bedraagt.

Gelet op artikel 93, derde lid van het uitvoeringsbesluit, dat bepaalt dat de erkenningen van controleartsen die zijn erkend op grond van het oude uitvoeringsbesluit, van kracht blijven tot hun geldigheidsduur verstreken is, maar uiterlijk vervallen op 1 januari 2009, vervalt de erkenning van Dr. Royberghs als controlearts op 1 januari 2009.

Gelet op het feit dat de erkenning van Dr. Royberghs als controlearts vervalt op 1 januari 2009, adviseert mijn administratie de minister om de erkenning als controlearts van Dr. Edwig Royberghs alvast preventief te schorsen.

Gelet op het feit dat een preventieve schorsing geen intrekking van de erkenning inhoudt, adviseert mijn administratie de minister om de erkenning als controlearts van Dr. Edwig Royberghs daarnaast niet te hernieuwen, als deze laatste hierom mocht verzoeken.

De heer minister vindt met betrekking tot de preventieve schorsing een ontwerp van aan- getekende brief aan Dr. Edwig Royberghs in bijlage.”.

3.5. Op basis van de voormelde nota beslist de Vlaamse minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel op 18 december 2008 om de verzoeker als controlearts preventief te schorsen.

3.6. Op 24 december 2008 tekent de verzoeker tegen zijn preventieve schorsing bezwaar aan. Hij stelt dat het feitencomplex als vermeld in de brief van de minister niet correct en/of niet volledig is en voegt eraan toe dat in zoverre de vermelde feiten correct en volledig zouden zijn, er onvoldoende een afweging wordt gemaakt of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom tot die beslissing wordt overgegaan. Volgens hem is het onvoldoende inzichtelijk waarom de argumenten die pleiten voor een schorsing het gehaald hebben van de argumenten die ertegen pleiten. Verder meent de verzoeker dat gelet op de korte termijn die hem gelaten wordt, zijn recht op verdediging is aangetast en vraagt hij om gehoord te worden.

3.7. De verzoeker is noch op een eerste hoorzitting, voorzien op 17 januari 2009, noch op een tweede hoorzitting, voorzien op 17 februari 2009, aanwezig. Wel maakt hij op 16 februari 2009 per mail de volgende opmerkingen aan het kabinet van de bevoegde Vlaamse minister en de administratie over:

“Ik betwist maximaal dat ik naar aanleiding van de dopingcontrole op 25 oktober '08 te Anderlecht de plicht had om aan het Team Medisch Verantwoord Sporten te melden dat de vraag gesteld werd om een bepaalde voor de dopingcontrole opgeroepen sporter niet te controleren, op een ander tijdstip en op een andere wijze dan gewoonlijk.

Zoals steeds heb ik op het "normale" tijdstip en op een "normale" wijze een formulier "verslag van een dopingcontrole" overgemaakt aan het Team MVS. Hierop werd o.a. vermeld dat slechts 7 sporters zich effectief hadden aangeboden voor de dopingcontrole. Met andere woorden, in de week van 27 oktober '08 wist het Team MVS zeer duidelijk dat er zich slechts 7 atleten voor de dopingcontrole hadden aangeboden. Pas in de week van 3 november '08, krijg ik een telefoontje van dr. H. Cooman van het Team MVS met de vraag nadere informatie te geven over het feit dat er slechts 7 sporters effectief gecontroleerd werden.

Of anders geformuleerd, nadat ik hem ter kennis had gebracht dat er zich slechts 7 atleten ter controle hadden aangeboden, wachtte dr. H. Cooman nog ... 1 week om mij hierover te contacteren. Met andere woorden, zo "laat" is mijn melding dan niet geweest, lijkt mij. En ze is zeker niet "te laat" gebeurd.

De dopingcontrole op 25 oktober 2008 te Anderlecht gebeurde in opdracht van het Team MVS. De controledeskundige was dhr. Ph. Valepyn. "Fysieke" bescherming bij deze controle werd overeenkomstig hetgeen vermeld in het Decreet, geboden door twee agenten van de Lokale politie.

Zoals blijkt uit de mail van Dr. H. Cooman dd. 23 oktober 2008, werd deze controle gedaan samen met dhr. Jan Van Den Boeynants, hoofd van de hormonencel van de federale politie. Met andere woorden, het was dus duidelijk de bedoeling dat er bij de controle (naast het bieden van fysieke bescherming) een samenwerking moest tot stand komen tussen het Team MVS, in de persoon van dhr. E. Royberghs, controle arts (en dhr. P. Valepyn, controle deskundige) en Dhr. J. Van Den Boeynants.

Dhr. J. Van Den Boeynants meldde mij later telefonisch dat hij zelf niet aanwezig kon zijn op de controle. Hij vroeg mij contact op te nemen met dhr. P. Robaer, zijn collega, die in zijn plaats zou komen.

Ik nam telefonisch contact op met dhr. P. Robaer, hoofdinspecteur Centrale Dienst Hormonen en Doping.

Enige tijd nadat de sporters die zich moesten aanbieden voor de controle aangeduid werden, vroeg dhr. P. Robaer mij om één van de aangeduide sporters niet te controleren. Principieel ben ik daar volledig tegen. Na een kort gesprek hierover adviseerde dhr. P. Robaer mij om sporter X niet de controleren. Zijn naam werd dus geschrapt op het niet-uitgehangen oproepformulier.

Het feit dat dhr. P. Robaer mij die vraag stelde, en adviseerde om hierop positief te reageren, liet mij toch denken dat dit gebeurde vanuit een "hoger belang", wat niet expliciet werd vermeld, maar waar ik mij wel iets kon bij voorstellen gezien de functie van dhr. P. Robaer.

Aangezien deze controle uitgevoerd werd samen met de federale gerechtelijke politie, was het bovendien logisch dat ik - een niet-beëdigde, deeltijdse medewerker van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap - het advies van een beëdigd ambtenaar van de federale gerechtelijke politie, die een ruime expertise heeft op het vlak van hormonenhandel/ dopingbestrijding, opvolgde. Eens te meer daar ik "de facto" geen enkele reden had om te twijfelen aan de goede intenties van dhr. P. Robaer, en mede gezien het feit dat dhr. P. Robaer - zij het in delegatie door dhr. J. Van Den Boeynants - door het Team Medisch Verantwoord Sporten zelf (!) werd toegewezen om samen met mij deze controle te doen.

Het is toch absurd dat ik, E. Royberghs, controle arts, een inspecteur van de federale gerechtelijke politie die door het team MVS zelf werd aangezocht om de controle samen met mij te doen, zou wantrouwen wanneer hij mij een vraag stelt/ een advies geeft. Ik mag er van uitgaan dat hij weet "hoe ver hij kan en mag gaan" binnen zijn functie als hoofdinspecteur, en dat zijn vraag/ advies dan ook "gerechtvaardigd" is. Bijkomend mag ik er toch ook van uitgaan dat dhr. P. Robaer duidelijk werd geïnstrueerd over zijn opdracht dd. 25 oktober 2008. In het bijzonder

dat hij door het Team MVS geïnformeerd werd over de "inns and outs" van een dopingcontrole en in het bijzonder over de conflicterende belangen die kunnen ontstaan bij de samenwerking tussen het Team MVS en de gerechtelijke federale politie (zoals in deze zaak).

Zelf ben ik nooit geïnstrueerd over de manier waarop met de conflicterende belangen die zich bij deze controle hebben gesteld, moet omgegaan worden. Het Team MVS heeft op geen enkele nascholing aandacht besteed aan het aspect samenwerken met de politie; laat staan hieromtrent een protocol overgemaakt aan de controle artsen. Terwijl er, naar zeggen van dr. H. Cooman, zeer regelmatig vergaderingen zijn met de federale gerechtelijke politie hieromtrent.

Samengevat:

Het feit dat ik sporter X van de (niet-uitgehangen) lijst van de te controleren deelnemers heb geschrappt, en niet heb gecontroleerd, is gebeurd op vraag/ advies van een beëdigd, en terzake van hormonentrafiek/ dopingbestrijding deskundig, ambtenaar van de federale gerechtelijke politie, die door het Team MVS zelf (!) aangewezen werd om samen met mij, E. Royberghs, controle arts, de dopingcontrole op 25 oktober 2008 te Anderlecht te doen.

Het "samen met" houdt in dat ik, E. Royberghs, controle arts, zeker niet de leidinggevende ben in deze. Het is "samenwerken". En dit heb ik ook gedaan.

Het is evident dat ik hetgeen binnen deze samenwerking werd afgesproken/ werd beslist, achteraf niet zal negeren. Er werd besloten om sporter X niet te controleren. Aan deze beslissing zijn gevolgen verbonden[tenlasteleggingen 2 44]. Dat is het dan.

Indien het toch zo zou zijn dat ik in de conflicterende belangen situatie waarin ik mij bevond tijdens de dopingcontrole op 25 oktober 2008, toch een verkeerde beslissing zou hebben genomen - wat ik volledig/ ten zeerste betwist, laat dit duidelijk zijn - dan is dit de fout van het Team MVS.

Het Team MVS heeft mij in voorkomend (hypothetisch) geval immers verplicht om samen te werken met iemand - en niet de "minste" - waarvan ik 100 % mocht verwachten dat hij geen voorstellen zou formuleren die niet "aanvaardbaar" zijn, en waarover ik formeel geen gezag heb.

Het Team MVS heeft in voorkomend (hypothetisch) geval ook nagelaten om mij te informeren over "hoe om te gaan met conflicterende belangen" tijdens een controle. Nergens in het draaiboek (2008 en vroeger) wordt uitgelegd hoe de controle arts moet handelen in een situatie waarbij de belangen van het Team MVS en deze van de federale gerechtelijke politie waarmee samengewerkt wordt, tegenstrijdig zijn. [voor alle duidelijkheid, dit zijn geen "dingen" die je even oplost met een telefoontje op het moment zelf].

Tot slot nog dit: ik heb nooit het idee gehad dat dhr. P. Robaer gevraagd/ geadviseerd heeft om sporter X niet te controleren om een andere reden dan deze van een "hoger belang". Nog steeds ben ik die mening toegedaan. Uiteindelijk was het resultaat van deze controle veel beter dan deze van een gelijkaardige controle bij dezelfde organisatie eind juni 2008. Toen werden slechts 2 urinestalen verzameld. Op 25 oktober 2008, 7 urinestalen, die zowel bruikbaar zijn voor het Team MVS als voor de gerechtelijke federale politie (indien "+"). En aan dit resultaat heeft de "aanpak" van dhr. P. Roaer mogelijks ook toe bijgedragen.

Met de meeste hoogachting
E. Royberghs.”.

3.8. Op 24 februari 2009 vraagt de verzoeker aan de Vlaamse minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel en aan de secretaris-generaal van het

departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media om de hernieuwing van zijn erkenning als controlearts zo vlug mogelijk in orde te brengen.

3.9. Op 26 februari 2009 deelt de Vlaamse minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel de verzoeker mee dat de preventieve schorsing ingevolge de toepassing van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juni 2008 is komen te vervallen.

3.10. Op 20 maart 2009 beslist de secretaris-generaal van het departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media om de erkenning van de verzoeker als controlearts niet te hernieuwen:

“(…)

Betreft: Niet-hernieuwing van uw erkenning als controlearts
Geachte heer Royberghs,

In antwoord op uw schrijven dd. 24 februari 2009, kan ik u meedelen dat uw erkenning niet werd hernieuwd omdat u, in tegenstelling tot wat u beweert, niet voldoet aan alle de-cretaale voorwaarden.

U voldoet met name niet aan de voorwaarde vermeld in artikel 9, tweede lid, 4° van het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juni 2008 houdende uitvoering van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening.

Om uw erkenning als controlearts te kunnen hernieuwen diende u de voorgeschreven controleprocedures gerespecteerd te hebben.

Tijdens de dopingcontrole tijdens de bodybuildingwedstrijd te Anderlecht dd. 25 oktober 2008 hebt u de volgende voorgeschreven controleprocedureregels echter niet gerespecteerd:

- niet snel melden dat u de vraag werd gesteld om een bepaalde voor de dopingcontrole opgeroepen sporter niet te controleren;

- een controlearts is verplicht elk voorval dat de dopingtest van een sporter zou kunnen compromitteren, zo snel mogelijk te melden aan de administratie (art. 5.4.7 juncto art. A.4.1 van de Internationale Standaard voor Dopingtests);

- schrappen van de naam van een atleet op het door u aan de administratie bezorgde aanplakbiljet, terwijl deze naam was vermeld op de uitgehangen aanplakbiljetten;

- bij bodybuildingwedstrijden moet de aanwijzing van de te controleren atleten bekendgemaakt worden bij middel van een aanplakbiljet. Dit aanplakbiljet moet door de controlearts in drie exemplaren opgemaakt worden. Twee exemplaren zijn bestemd om uit te hangen, het derde wordt door de controlearts opgestuurd naar de administratie (art. 1, §2 van het Ministerieel Besluit van 17 oktober 1997 houdende de wijze van oproeping voor dopingcontrole voor de sport bodybuilding).

- niet registreren dat een sporter zich niet heeft aangemeld bij de controleruimte;
- indien bij een aangekondigde monsterafname een sporter zich niet op het afgesproken tijdstip meldt bij de controleruimte, moet de controlearts minimum

tot 30 minuten na het afgesproken tijdstip wachten vooraleer de controleruimte te verlaten. Als de sporter zich nog steeds niet heeft aangemeld wanneer de controlearts vertrekt, dan is de controlearts verplicht dit te registreren (art. 5.4.7 juncto art. A.4.3 van de Internationale Standaard voor Dopingtests);

Hoogachtend,
Christine Claus
Secretaris-generaal”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De "pleitnota" die de verzoeker bij mailbericht van 16 september 2011 en bij aangetekende zending van 19 september 2011 aan de Raad van State heeft toegezonden, is geen in het algemeen procedurereglement voorzien procedurestuk. In de mate dat dit stuk bijdraagt tot het volgen en het begrijpen van de mondelinge uiteenzetting ter zitting en aldus de zaak verduidelijkt en bespoedigt, kan het aanvaard worden. Het stuk moet echter uit de debatten worden geweerd in de mate het nieuwe feitelijke en/of juridische aanvullingen bevat die reeds in het inleidend verzoekschrift hadden kunnen worden aangevoerd.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij zet uiteen dat de dopingcontrole van 25 oktober 2008 niet werd uitgevoerd in het kader van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening, waaraan de bestreden beslissing refereert.

Nergens in deze regelgeving wordt immers melding gemaakt van een samenwerking met de federale gerechtelijke politie, zoals die tijdens de dopingcontrole van 25 oktober 2008 heeft plaatsgevonden. Teneinde een dergelijke samenwerking vlot te laten verlopen, moeten er volgens de verzoeker aparte samenwerkingsprocedures worden opgesteld, waaraan de feiten die hem ten laste worden gelegd en waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, zouden dienen getoetst te worden. Deze samenwerkingsprocedures zullen verschillen van de procedurevoorschriften zoals bedoeld in het besluit inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening, aangezien de controleprocedure in dit besluit alleen refereert aan een dopingcontrole die uitsluitend in het kader van de medisch verantwoorde sportbeoefening door de Vlaamse Gemeenschap wordt uitgevoerd. Bij de beoordeling van de feiten die door de verzoeker tijdens de kwestieuze dopingcontrole werden gesteld, werd derhalve van de verkeerde regelgeving uitgegaan.

Subsidiair, indien het decreet inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening en het bijhorende besluit toch van toepassing verklaard zouden worden op de feiten die door de verzoeker tijdens de kwestieuze dopingcontrole werden gesteld, moet volgens de verzoeker vastgesteld worden dat de bestreden beslissing volledig naliet om een afweging te maken tussen de gedragingen die hij tijdens die dopingcontrole stelde, en die “an sich” een overtreding van de procedurevoorschriften kunnen uitmaken, en de argumenten ter rechtvaardiging van die feiten, die de verzoeker op 16 februari 2009 overmaakte. Die feiten waren de secretaris-generaal Claus bekend en dit meer dan één maand voordat zij de bestreden beslissing aan de verzoeker meedeelde. Het doet niet ter zake dat dit verweer plaatsvond in een andere zaak, te weten de preventieve schorsing van de verzoeker als controlearts, aangezien hierbij identieke feiten ten laste werden gelegd en secretaris-generaal Claus ook hier betrokken partij was, aangezien zij de preventieve schorsing aan de bevoegde Vlaamse minister adviseerde.

De verzoeker voert ter rechtvaardiging aan dat het feit dat hij de betreffende sporter van de niet-uitgehangen lijst van de te controleren deelnemers schrapt en niet controleerde, op vraag/advies gebeurde van een beëdigd en ter zake de hormonentrafiek en dopingbestrijding deskundig ambtenaar van de federale gerechtelijke politie, die door de Vlaamse overheid, Team Medisch Verantwoord Sporten, zelf werd aangewezen om samen met hem de dopingcontrole op 25 oktober 2008 te Anderlecht te doen. Het “samen met” houdt volgens de verzoeker in dat hij zeker niet de leidinggevende in deze was, maar dat het een “samenwerken” betrof. Het is volgens de verzoeker evident dat hetgeen binnen deze samenwerking werd afgesproken en werd beslist, achteraf niet wordt genegeerd. Er werd besloten om de betreffende sporter niet te controleren, wat betekent dat zijn naam van het aanplakbiljet werd geschrapt en dat niet werd vermeld dat de sporter zich niet bij de controleruimte had aangeboden. Aangezien dit gebeurde op vraag/advies van een ambtenaar van de federale gerechtelijke politie, is het niet aan de verzoeker om informatie hieromtrent aan de administratie van de Vlaamse overheid door te geven. De feiten die aan de verzoeker ten laste gelegd worden en waarop de niet-hernieuwing van zijn erkenning als controlearts is gebaseerd, vloeien eenduidig voort uit een normale samenwerking tussen hem en de hoofdinspecteur van de Centrale Dienst Hormonen en Doping van de federale gerechtelijke politie.

Beoordeling

5.2. Het departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media - Medisch Verantwoord Sporten heeft op 13 oktober 2008 aan de verzoeker, op grond van artikel 47 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juni 2008 houdende uitvoering van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening (hierna: besluit van de Vlaamse Regering van 20 juni 2008), de opdracht gegeven een dopingcontrole uit te voeren tijdens de sportmanifestatie “Nationals I & Belgian Fed Cup”, die op 25 oktober 2008 te Anderlecht zou plaatsvinden. Het voormelde artikel bepaalt onder meer dat de administratie een controleopdracht kan formuleren aan de controlearts en eventueel aan de

controledeskundige. Aangenomen moet worden dat de verzoeker de opdracht werd gegeven om de kwestieuze dopingcontrole uit te voeren in toepassing van het voormelde besluit en decreet.

5.3. Artikel 9, tweede lid, 4° van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juni 2008 bepaalt dat de betrokkene, om de erkenning als controlearts te kunnen behouden of te hernieuwen, de voorgeschreven controleprocedures moet respecteren. Te dezen wordt door de verzoeker niet betwist dat tijdens de kwestieuze dopingcontrole de voorgeschreven procedure niet werd gevolgd.

5.4. De omstandigheid dat de verzoeker de opdracht kreeg om tijdens de kwestieuze dopingcontrole met de federale gerechtelijke politie samen te werken, vermag aan de toepassing van artikel 9, tweede lid, 4° van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juni 2008 geen afbreuk te doen. De door de verzoeker gegeven verantwoording voor het schenden van de voorgeschreven procedure, te weten “het advies/de vraag” van de hoofdinspecteur van de federale politie P. Robaer om een welbepaalde sporter niet te controleren, kan niet worden aangenomen, temeer daar de administratie in een nota van 12 december 2008 aan de ter zake bevoegde Vlaamse minister stelt dat “de heer Robaer heeft toegegeven die bewuste zaterdag door de organisator te zijn gevraagd om de atleet in kwestie niet te controleren, omdat hij zonder twijfel positief zou worden bevonden (...)” en de verzoeker in dit verband heeft verklaard dat “de organisator (...) hem (= dhr. Robaer) gevraagd heeft om atleet X, die op het aanplakbiljet wordt vermeld als één van de atleten die zich moeten aanbieden voor de dopingcontrole, niet te controleren”, zodat de verzoeker wist dat de vraag om een bepaalde sporter van controle vrij te stellen uitging van de organisator en niet van het lid van de federale politie dat hem bijstond.

5.5. De in de bestreden beslissing weerhouden inbreuken op de voorgeschreven controleprocedureregels volstaan als formele motivering. De omstandigheid dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk de argumenten heeft ontmoet die de verzoeker in het kader van een

andere procedure, te weten de procedure tot voorlopige schorsing van de verzoeker als controlearts, heeft aangevoerd, is niet van aard om de bestreden beslissing te vitiëren.

Het middel is ongegrond.

Prejudiciële vraag

5.6. Eerst in zijn laatste memorie vraagt de verzoeker om de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

“Schendt de bepaling van art. 9, laatste alinea, ten 4de, van het DopingBesluit, geïnterpreteerd in de zin dat een controlearts aangeduid in het kader van dit Besluit, de absolute verplichting heeft om een aangeduide sporter een urinestaal te doen afleveren, en geen rekening mag houden met een rechtmatige vraag van een officier van de federale gerechtelijke politie, gesteld in het kader van de uitoefening van zijn onderzoek binnen de Drugwet, om geen urinestaal te doen afleveren door dezelfde sporter, niet de bevoegdheidsverdelende regels, in zoverre de toepassing ervan de residuaire bevoegdheid van de wetgever in het gedrang brengt ?”.

5.7. De vraag betreft de schending van de bevoegdheidsverdelende regels door een reglementair besluit, tot het beantwoorden waarvan het Grondwettelijk Hof niet bevoegd is. De prejudiciële vraag wordt niet gesteld.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6.1. De verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij zet uiteen dat met de bestreden beslissing wordt geweigerd om zijn erkenning als dopingcontrolearts te hernieuwen, op basis van dezelfde feiten als deze waarvan de Vlaamse minister oordeelde dat zij onvoldoende waren om een procedure van intrekking van zijn erkenning aan te vatten. Dit terwijl de

voorwaarden om een erkenning als dopingarts te hernieuwen of te behouden nochtans “circa” identiek zijn. Identieke feiten worden binnen één en dezelfde administratieve instantie, in eenzelfde tijdsperiode, onder eenzelfde regelgeving en voor eenzelfde persoon, op twee totaal verschillende wijzen gekwalificeerd. Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel vereisen nochtans dat het bestuur een consequente houding aanneemt en dat het bestuur, eens het een bepaalde houding ten aanzien van bepaalde feiten heeft aangenomen, daar niet plots en zonder enige wettige reden op terugkomt. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt onder andere in dat het recht voorzienbaar moet zijn en dat de rechtsonderhorigen op een zekere standvastigheid van het bestuur moeten kunnen vertrouwen.

Beoordeling

6.2. Het betoog van de verzoeker dat de bevoegde Vlaamse minister de procedure tot intrekking van zijn erkenning als controlearts niet heeft aangevat om reden dat hij de door de verzoeker gepleegde feiten “onvoldoende zwaarwegend” zou hebben geacht, wordt niet aangetoond, noch aannemelijk gemaakt. Dit geldt nog meer nu de verzoeker sedert 18 december 2008 preventief geschorst was en zijn erkenning als controlearts reeds op 1 januari 2009 van rechtswege verviel, zodat het even aannemelijk voorkomt dat de Vlaamse minister het opstarten van de intrekkingprocedure niet opportuun heeft geacht ingevolge het nakend verval van verzoekers erkenning als controlearts en de omstandigheid dat de verzoeker in tussentijd toch al preventief was geschorst. De schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

7.1. De verzoeker voert in een derde middel de schending aan van “artikel 6 van het EVRM, recht op een eerlijk proces”.

Hij zet uiteen dat, in de hypothese dat het decreet medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening en het bijhorende besluit toch van toepassing zouden zijn, de secretaris-generaal Claus een enorm gewicht aan de door haar naar voor gebrachte feiten heeft toegekend. Nochtans heeft de bevoegde Vlaamse minister enkele weken tevoren over dezelfde feiten geoordeeld dat deze geen aanleiding gaven tot zelfs maar het starten van een procedure tot intrekking van de erkenning van de verzoeker als dopingarts en dat hij zijn erkenning tot het einde van de termijn kon behouden. Het beginsel “non bis in idem”, dat deel uitmaakt van een fundamenteel recht op een eerlijk proces, werd hier geschonden. De verzoeker wordt door de secretaris-generaal Claus immers veroordeeld op basis van dezelfde feiten waarvoor hij kort tevoren door de bevoegde Vlaamse minister werd vrijgesproken. Deze laatste achtte de feiten onvoldoende om een effectieve procedure tot intrekking van de verzoeker op te starten.

Beoordeling

7.2. Zoals onder randnummer 6.2, bij de bespreking van het tweede middel, werd geoordeeld, wordt verzoekers betoog dat de bevoegde Vlaamse minister de procedure om zijn erkenning als controlearts in te trekken niet heeft aangevat om reden dat hij de door de verzoeker gepleegde feiten “onvoldoende zwaarwegend” heeft geacht, niet aangetoond, noch aannemelijk gemaakt. Verzoekers premisse bij het middel dat hij door de bevoegde Vlaamse minister zou zijn “vrijgesproken”, kan derhalve niet aangenomen worden. Alleen al om die reden moet het middel verworpen worden.

7.3. Eerst in zijn memorie van wederantwoord voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing en de preventieve schorsing van 18 december 2008, gezien hun aard en ernst, als vergeldende, leedtoevoegende straffen moeten beoordeeld worden, zodat de hem ten laste gelegde feiten tweemaal werden bestraft, wat strijdig is met artikel 6 EVRM. De verzoeker geeft aldus echter op laattijdige en onontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan het middel.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 7 november 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen